

Renata Šerelytė

KRAKATUKAI

sniegynuose



Alma littera



3 SKYRIUS

Klastingas snieginų voverių puolimas

Netrukus, eidami siauru sniege išmintu takeliu, jie priėjo gilią daubą, priaugusią didelių senų eglių.

Temo, ir dauba prietemoje atrodė gana šiurpiai. O dar tos juodos eglės!.. Išskėtusios plačias sunkias šakas, jos grėsmingai tylėjo.

Takelis stačiu šlaitu leidosi į daubą kaip į duobę.

Buntė sustojo ir, žiūrėdama žemyn, tarė:

– Ten kažkaš yra.

– Kur? – krūptelėjo tešlius, iškišęs galvą iš Birbindono kišenės.

Buntė mostelėjo rankove į daubą.

– Eglyne, – burbtelėjo.

Tešlius drebedamas apsidairė. Buvo gūdziai tylu, virš daubos žiebėsi pirmosios žvaigždės, ir takelis mėlynavo nuo mėnesienos.

– Et, – tarė tešlius nerūpestingai, norėdamas nusiraminti. – Ten tik miškas.

Buntė papurtė galvą.

– Tai kas? – apyverksnis paklausė tešlius.

Buntei patiko būti paslaptinai. Ji atsisėdo ant šlaito, užsi-merkė ir pabandė mėšlingai atsidusti, bet atodūsis išėjo panašus į žiovilį.

Birbindoną toks Buntės elgesys suerzino.

– Esmeralda, – tarė jis griežtai. – Mūsų padėtis ir taip neaiški, o tu dar visus gąsdini.

Buntė įsižeidė. Pakilo nuo šlaito ir nuklampojo žemyn bam-bėdama:

– Išgąšdinši tokius, kurgi!..

Atsisukusi metė per petį:

– Aš tik šavo nuojautoš norėjau pašiklaudyti, argi tai draudžiama?..

Birbindonas, leisdamasis jai iš paskos, tarė:

– Ir ką gi ji būtų tau pasakiusi?

– Ką, ką, – subambėjo Buntė, traukdama rankoves per sniegą. – Kąžką pašlaptingo, bet kad jūš viši man niekada neduodat nieko išklaudyti.

– Aha, pašlaptingo, – tarė tešlius apsiašarojęs. – Aš žinau, ką. Esame naktį tuščiame miške, mėnuliui šviečiant!..

Birbindonui braunantis pro eglyną, sunki šaka užgavo tešliui nosį ir jis vos neiškrito iš kišenės. Laimė, spėjo įsitverti atvarto ir pakibo ant jo.

– Siaubas, – tarė kabėdamas.

Kita šaka taip jam vožė, kad tešlius lanku nuskriejo į priekį. Plumptelėjo ant takelio aukštielninkas ir iškėlė į viršų kojas.

Mėnulis švietė jam tiesiai į veidą, didelis ir mėlynas. Labai nejaukus mėnulis, visai ne toks kaip Krakatukų pievelėje.

– Tešliau! – pasigirdo susijaudinusio Birbindono balsas. – Kur tu?..

– Aš čia, – liūdnai atsiliepė tešlius. – Prieky, ant takelio.

Dar norėjo pridurti – vienas kaip pirštas, kaip akmenėlis tyruose, bet susilaikė. Per daug jau kraupiai būtų nuskambėję šitame tuščiame, baisiame miške.

Be to, tai kažgi ar būtų buvusi tiesa.

Mat tešlius ką tik pastebėjo, kad nėra vienas.

Į veidą jam švietė ne tik mėlynas mėnulis. Nuo eglių viršūnių į jį spoksojo kažkieno akys. Daug akių – geltonų, mirksinčių. Kraupioje tyloje netgi buvo girdėti, kaip klapsi akių vokai – klapt, klapt.

Tešlius taip išsigando, kad neteko žado. Nesuriko netgi tada, kai ant jo vos neužsiriogolino Buntė. Laimė, Birbindonas sučiupo ją už pakarpos ir patraukė į šalį.

– Esmeralda, – tarė jis. – Žiūrėk, kur eini.

– Aš ir žiūriu, – atšovė toji surūgusi.

– Betgi tu vos nesumindei tešliaus, – papriekaištavo Birbindonas.

– O ko jiš čia iššivertė kaip šraigė šaulėkaitoj? – piktai tarė Buntė. – Ir dar tyli!..

Tešlius tik kriuktelėjo, užuot ką pasakęs, ir Buntė paniekinaimai šnirpštelėjo.

– Va, va, – tarė ji. – Jau ir kalbėt nebemoka. Tik guli ir kriukši.

Tešlius vėl kriuktelėjo ir drebančia ranka parodė į eglių viršūnes.

Buntė su Birbindonu pažvelgė į viršų ir pamatė akis.
Kurį laiką tylėdami žiūrėjo vieni į kitus.



Paskui akys susižvalgė tarpusavyje, porą sykių skubiai suklapsėjo vokais, ir ant keliauninkų staiga pasipylė sniego griūtis.

Buntė nespėjo net išsižioti – sniegas ją parvertė ir užlipdė burną, Birbindonas puolė gelbėti tešliaus ir pridengė jį savo kūnu, kad sniegas jo neužspaustų.

O paslaptiniai akių savininkai, šokinėdami eglų viršūnėmis, nesiliovė svaidę į juos sniego gniūžčių. Svaidė tol, kol virš keliauninkų išaugo sniego gaubrys. Tada vienas iš užpuolikų, nusirabždinęs nuo eglės, porą sykių perbėgo gaubrį, pauostė ir patenkintas mostelėjo didele puria uodega.

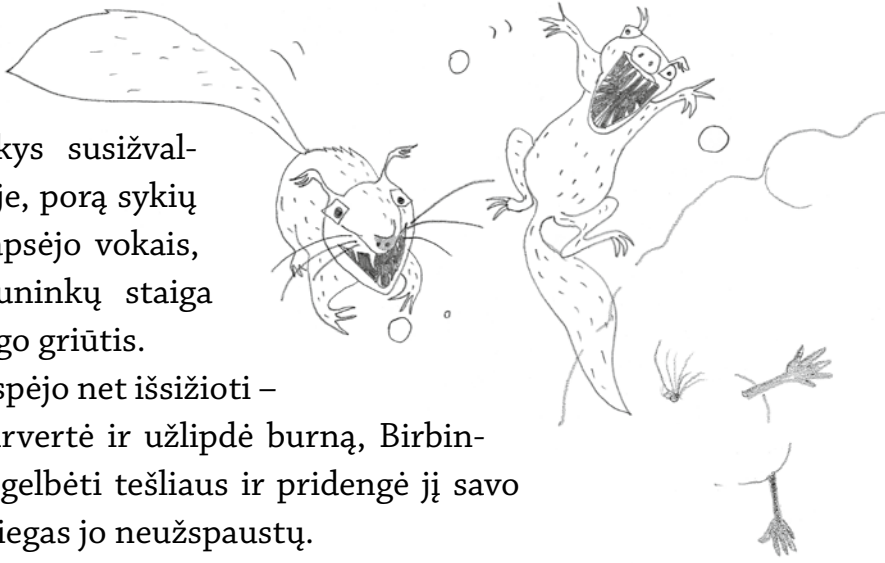
Akys suklapsėjo vokais, sukaleno dantys, ir padarai šiušėdami nubėgo eglų viršūnėmis į miško gilumą. O jų vadas su didele uodega dar ir patenkintas sukliegė.

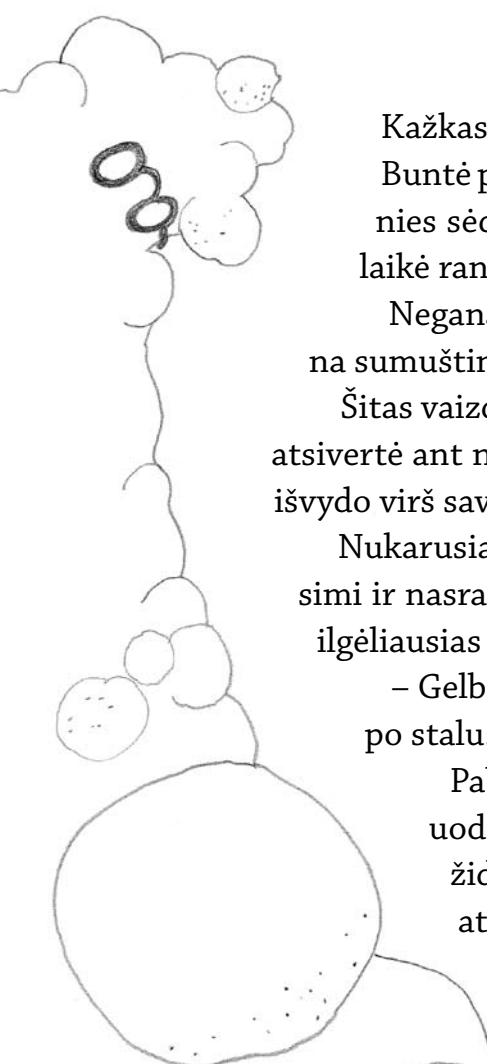
Paskui stoji tylą.

Sniego kauburys nejudėjo, mėnulis abejingai švietė, o eglės niūriai tylėjo.

Staiga pasigirdo keistas šnarpštimas ir lūžtančių šakų traškėjimas – tarsi per mišką brautūsi lokys. Vis artyn ir artyn prie kauburio. Prisiartinęs žvėris sustojo, pauostė, kažką sumurmėjo panosėje. Ir kad ims kasti – sniegas tik lėkė į šalis.

Kai Buntė atsipeikėjo, pajuto begulinti nosimi į grindis. Nuo sparnų varvėjo sniegas.





Kažkas maloniai užė – šnairom dėbtelejusi, Buntė pamatė besikūrenančią krosnį. Prie krosnies sėdėjo atitirpęs Birbindonas su tešliumi ir laikė rankose puodelius karštos kakavos.

Negana to, prieš juos stovėjo didelė lėkštė, pilna sumuštinių su sūriu ir dešra.

Šitas vaizdas suteikė Buntei energijos antplūdį. Ji atsivertė ant nugaros ir jau ruošėsi pašokti, bet staiga išvydo virš savęs siaubingą snukį.

Nukarusiais raukšlėtais žandais, didele juoda nosimi ir nasrais, iš kurių kaip šlapias skuduras karojo ilgėliausias liežuvis.

– Gelbėkit! Pabaiša! – suriko Buntė ir palindo po stalu.

Pabaisa jos nesivijo, tik atsitūpė ir padaužė uodega į grindis. O paskui nudrimblino prie židinio, pauostė tešlių ir lyg niekur nieko atsigulė šalia Birbindono. O tasai dar pakasė baidyklei gauruotą galvą.



– Kodėl ji tavęš nešueda? – nustėro Buntė po stalu.

Birbindonas, nieko nesakydamas, pripylė į puodelį garuojančio skysčio ir padavė Buntei.

Buntė dirstelėjo į puodelį ir susigraudino.

– Kakava, – tarė drebančiu balsu. Pasižiūrėjo į gauruočių ir baikščiai paklausė: – Ar baidyklė još išvirė?..

– Ne, – atsakė Birbindonas, – ne baidyklė, aš. Baidyklė mus iškasė iš sniego ir atnešė čia. Ir, žinok, ji visai ne baidyklė, o šuo. Generolas.

Pabaisa palankiai pažvelgė į Birbindoną ir dusliai amtelėjo. Buntė išsigando ir vos neišpylė kakavos.

– Generolaš, – subambėjo, spausdama puodelį prie savęs. – Višai gali būti, kad generolaš, gal net maršalaš. Va, kokš gi jiš šenaš, šnukiš višaš raukšlėtaš. Matyt, višą gyvenimą kariauja.

Ji pasičiuopo iš lėkštės iškart du sumuštinius ir įtariai dėbtelėjo į šunį.

– Matai, ir medalį už nuopelnuš gavęš, – tarė, baksteldama sumuštiniu šuns pusėn. – Va, kabo po kaklu.

– Ant jo užrašytas šuns vardas, – pasakė Birbindonas. – Ant to medalio.

– Ir kokš gi jiš? – susidomėjo Buntė.

– Taigi jau sakiau – Generolas, – tarė Birbindonas.

Buntė surūgusi dėbtelėjo į šunį.

– Kažką man tai primena, – tarė ji. – Ar tik ne jefreitorę kandį. Ji akimirką sustingo, prisiminusi geltonas akis eglų viršūnėse. Šuo, pasinaudojęs proga, ištraukė jai iš rankų sumuštinį. Buntė rūščiai į jį pažvelgė.

– Na štai, – tarė piktai, – jau naudojaši šavo kariška padėti-mi. Šumuštiniuš atiminėja.

Birbindonas atsiduso.

Šuo atrodė toks orus, kad ką nors sakyti jam apie gražų elgesį buvo tiesiog nepadoru.

Krosnyje smagiai liepsnojo malkos, sumuštinių netrūko, ir nors trobelė buvo skurdi, ant pušinių grindų gulėjo trys stori dygsniuoti apklotai. Į juos susisupus, prie ugnies sėdėti buvo dar jaučiau.

Buntė, knapsėdama nosimi, paklausė:

– Bet kaž gi muš užpuolė miške? A?..

– Nežinau, – atsakė susimąstęs Birbindonas.

– Tai paslaptis, – sumurmėjo tešlius. – Paslaptis, kurios niekas neįspės. Tu gi to ir norėjai.

– Nenorėjau, – paprieštaravo Buntė.

Tešlius jai nieko nebeatsakė – miegojo. Tik Birbindonas dar sumurmėjo, kovodamas su snauduliu:

– Kažkas, kas atsirado tarsi iš nieko...

– Iš šniego, – pritarė Buntė ir kaipmat užmigo.

– Aha, – tarė Birbindonas. Nusiėmė pensnė, pasitrynė akis ir pridūrė: – O kaip aršiai puolė! Tarsi vykdydami kieno įsakymą... ar ne taip, tešliau?

Tešliui, be abejo, būtų nepatikę, kad juos puolė pagal įsakymą, bet jis neatsakė. Miegojo.

Tada užmigo ir Birbindonas.

Generolas lyžtelėjo jam nosį, lyžtelėjo ir Buntei, bet toji per miegus tvojo jam rankove.

Tada šuo atsigulė prieš ugnį ir ilgai žiūrėjo į gęstančias žarijas.

